

gjældende hos Folk, der faae Rifler i Hænde, og efter et agitatorisk Møde kan let en Flok blive enig om at gjøre et Besøg hos den eller den ubehagelige Høiemand, og saa have vi Spillet gaende. Regjeringen maa lægge sig imellem, er der flydt Blod, er et Menneske dræbt, maa den, der har dræbt ham, bøde med Livet efter Loven, men saa sige jo Agitatorerne: „Det have vi aldrig tænkt paa! det har aldrig været vor Mening!“ Dette er ikke Fantasi billeder. Jeg vil bede ærede Medlemmer følge mig til det Land, som Oppositionen elsker af inderste Hjerte, det Land, hvor de saakaldte „Menneskerettigheder“ fødtes i 1789. For et Par Aar siden var der ved nogle Miner i Nordfrankrig, som hedde Montceau les Mines, en meget ivrig agitatorisk Bevægelse, der gik ud paa at gjenneføre det socialistiske Princip, at Arbejderne ubelukkende skulde kunne bestemme Arbejdslønnen og Arbejdsformen. Agitationen var drevet med en saadan Iver, at man efterhaanden havde faaet disse brave Folk til at tro, at Loven intet som helst havde at sige, at man kunde bryde gennem enhver Skranke. Man begyndte med det ene Lovbrud og fortsatte med det andet, man brændte et Par Huse op, og nogle begyndte at muntre sig ved med Revolvere og Jagtbøsser. — Rifler havde de ikke — at skyde efter forskellige af de Styrende og søgte at stikke Ild paa Bestyrerens Bolig. Der have De et Exempel paa, hvad sliq Agitation kan føre til; men det forstyrrede ikke selv det republikanske Frankrigs Fred, den republikanske Regjering gik ganske simpelt tilværks og sendte en Troppesdivision derned, som bragte de urolige Hoveder til Ro; men der flød Blod, og hvis var Skylden? Den hele blinde Agitations! Vi maa vel erindre, at Disciplene altid gaa videre end Lærerne, og at, naar det kommer til Stykket, og Disciplene gaa videre, da gaa Lærerne ikke en Gang saa vidt, som de selv havde lovet, ja, de fornægte endog det, som de have lært deres Disciple. Jeg finder derfor, at Regjeringen skyldte sin Stilling, skyldte Folket i dets Helhed saavel i denne som i andre Retninger at tage Forholdsregler, der kunne sikre Borgernes Fred, der sætte den Mand, som aldeles ikke er Politiker, i Stand til at gaa rolig i sin Seng om Aftenen og staa op

med Fred i Sjælen om Morgenens, og at sikre Handel og Wandel deres rolige Udvikling. Den Regjering, der ikke gjør det, forsømmer sin Pligt. De ærede Medlemmer, der saa gjerne henvise til Frankrig, tro maaske, at det er en Menneskerettighed i Frankrig at bære Vaaben. Jeg skal derfor kun minde om, at nogle saa Dage efter, at Riffelloven var udstedt herhjemme, indbragtes der i det franske Deputeretkammer et Forslag, som gik ud paa, at hver Mand i Landet skulde have Ret til at anstaffe sig en Riffel, og at hver Mand i Landet skulde have Ret til at øve sig i Vaabenbrug; men det i Deputeretkammeret nedsatte Udvalg erklærede sig bestemt derimod, og Sagen faldt med stor Majoritet. Det er ganske interessant, at i det hundredeaarige Agitationens Land, hvor der sad en Regjering, som blev kaldt den opportunistiske, fordi den søgte at læmpe, bøje og føie sig efter alle den store Strøms Retninger og Vendinger, at man der ikke vilde have, at enhver Mand skulde kunne rende og plaffe med en Riffel for ved gunstig Leilighed at skyde sine Medmennesker. Ogsaa derfor er der efter min Mening al Anledning til at støtte det foreliggende Lovforslag.

Udsig: Jeg vil bemærke, at jeg ikke anser mig for forpligtet eller en Gang foranlediget til ved denne Sag at anfille nogen Undersøgelse om, hvorvidt den foreløbige Lov, som her er Tale om, endnu er gyldig bestaaende, eller om den maatte være bortfalden som Folge af den Beslutning, der for nogle Dage siden blev fattet i det andet Thing. Det er et Spørgsmaal, der vil være at afgjøre af Domstolene, naar Sag derom reises. Et Botum fra Landsthingets Side i den Henseende tror jeg ikke, der er nogen som helst Anledning for os til at give; et saadant Botum vilde nemlig i Virkeligheden ikke have nogen Betydning. For mig er Spørgsmaalet ene og alene dette, om en Lov som den, der her er forelagt, om saadanne Bestemmelser eller lignende Bestemmelser maa siges at være paabudte, retfærdiggjorte ved de forhaandenværende Forhold, ganske ligegyldigt, om der er Tale om en Forlængelse af en gjældende Lov eller om en Gjenindførelse af en tidligere Lov, som nu er bortfalden. Jeg skjønner nu ikke rettere, end at